

ÁT-NÉZŐ

A GYERMEKLÉTŰ SEMMI

(OLÁH JÁNOS VERSEI ELÉ)

A versek közösen idéznek meg két tájélményt. Oláh János hársai mintha Arany János egykori tölgyeivel lennének rokonok: „A tölgyek alatt / Ím meglep az alkony” (Arany: *A tölgyek alatt*). De míg a tölgyek az öregkori pihenés és a végső megnyugvás állomásai, addig a hársak ennél sokkal idegesebb környezetet teremtenek: „szélhangon zsolozsmáznak”. A parton botladozó lírai én elterül, s hogy ez nem egyszeri, rövid ideig tartó esemény, bizonyítja a köré képződő pókháló. Tudata is sérül: „nem emlékszük többet”. A ma árnyéka csalódásként vetül a lírai alanyra: minden, amiben egykor hitt, szertefoszlott, semmivé lett. De a tegnapi titkai még mindig ott kísértének, a halál előtti utolsó mondat kimondására várnak, így ezek sem hagyják nyugodni a lelket. De talán nincs még teljesen kimerülve ez az élet, hiszen mégiscsak újjászületésre vágyik, a „gyermeklétű semmi népmese-tiszta” csöndjére.

A *Három égtájban* a gyerekkor havasi vidéke elevenedik meg. A különös tájban rőt rókák, és (mintha Szergej Jeszenyin álomvilágából léptek volna elő) kék lovak élnek. A természeti idillben talán menedékre lel a lírai én: megszólítja a tájat, ami végre egyáltalán nem idegen számára. Otthonosabb, mint az időskor hársaival körbevett vidék. A *Hársak alja* feszültséget közvetítő, egymásra csapó páros rímei már fellazulnak ebben az ölelkező rímekből építkező versformában. A megfáradt test a gyermekkori (képzelt) táj ringásába feledkezve találja meg végül honát.

CSORDÁS LÁSZLÓ